ISSN 0132-4462.
№ 2 2008
ЛЮТИЙ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

У місті Одесі встановили пам'ятник, якщо можна так сказати — «засновникам міста», де більшу частину скульптурної композиції займає гнобителька України — російська імператриця Катерина II. Це вона ліквідувала українську автономію, остаточно зруйнувала Запорізьку Січ, як останній оплот національної державності, запровадила в Україні кріпацтво, була одним із найзапекліших ворогів української мови і культури...

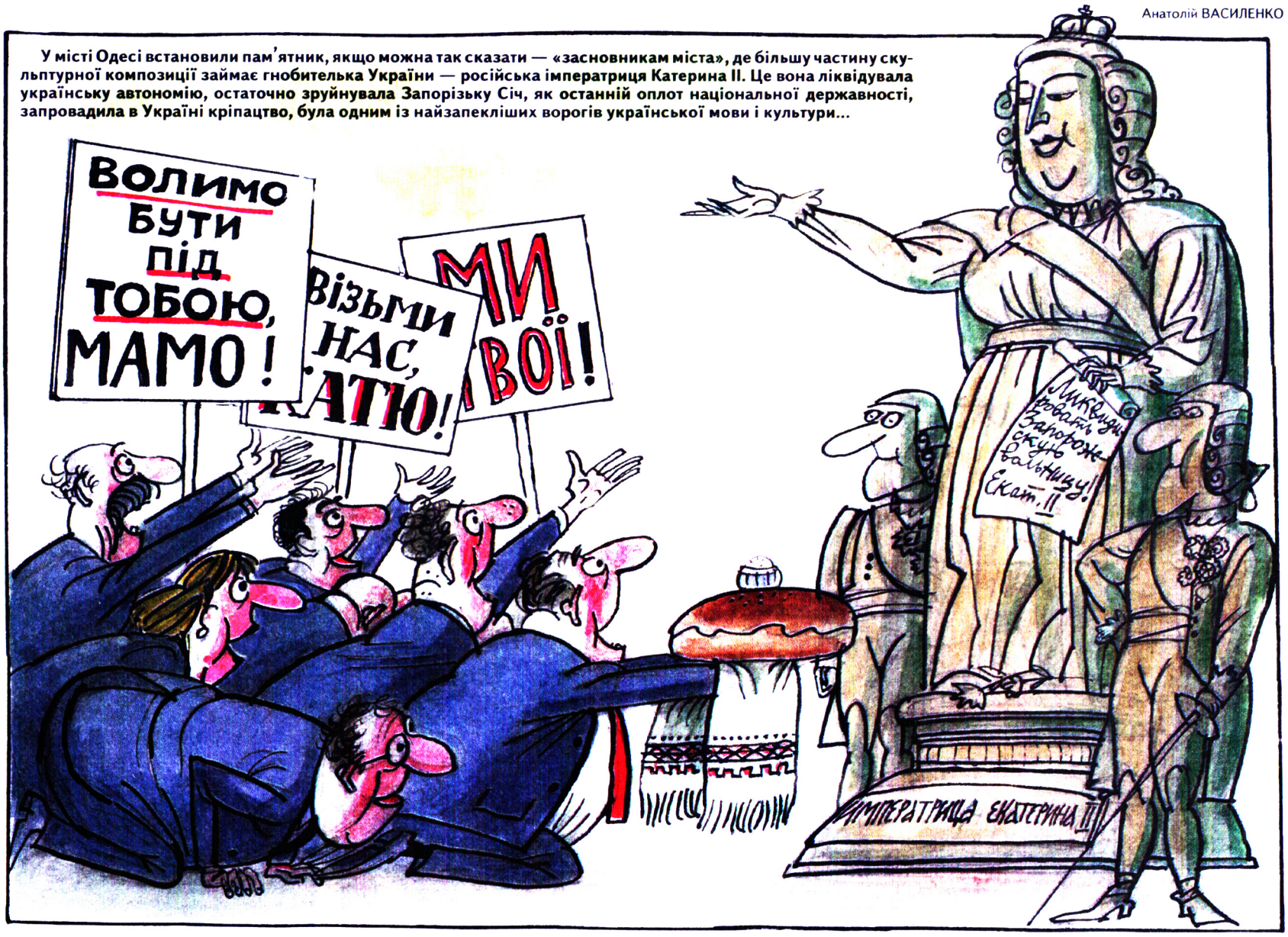

— Устаньте з колін, люди!
— Не встанемо, мамо! Умремо, а не встанемо!..

Данило КУЗНЕЦОВ

Василь ФЛЬОРКО

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

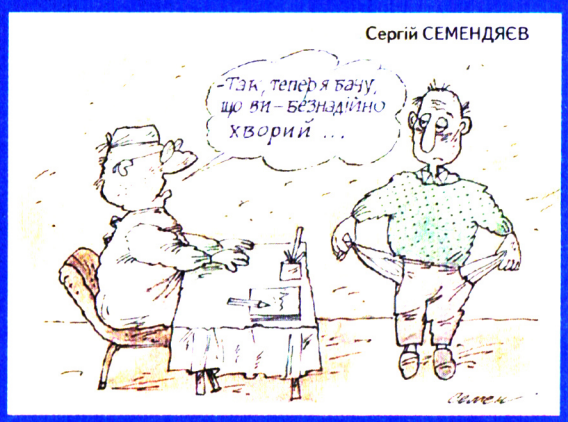

Микола КАПУСТА

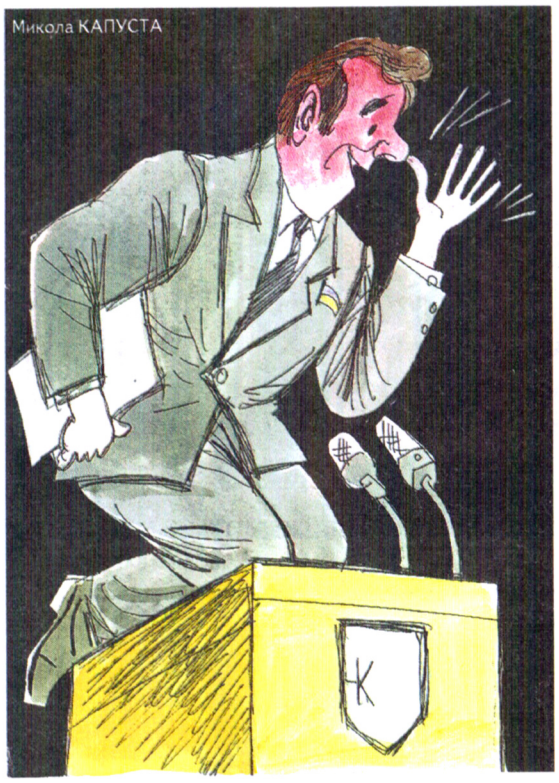

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

— Що пишуть?
— Жахіття! Тим, хто не буде оплачувати комунальних послуг — відключать тепло...

Словничок-жартівничок

ІНСТРУМЕНТ — *міліціонер на інструктажі.*

КАБІНА — *подруга кабана.*

СИНОПТИК — *синокуліст.*

КАДРИЛЬ — *комплектування штату.*

БУХАНЕЦЬ — *кашель.*

ОБЛИЦЮВАННЯ — *макіяж.*

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

БАБНИК — *гаманець.*

РУШНИК — *стартер.*

АВТОКАРА — *штраф водія.*

КРУГЛЯК — *навколо страшилки.*

Б. ФЛОРІАН.
м. Чернівці.

МОРКВА — *морська жаба.*

ОБЕРЕМОК — *виборчий бюлетень.*

ДИСКУСІЯ — *запас музичного диску.*

ТВЕРДИНЯ — *не м'яка диня.*

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани Чернівецької області.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

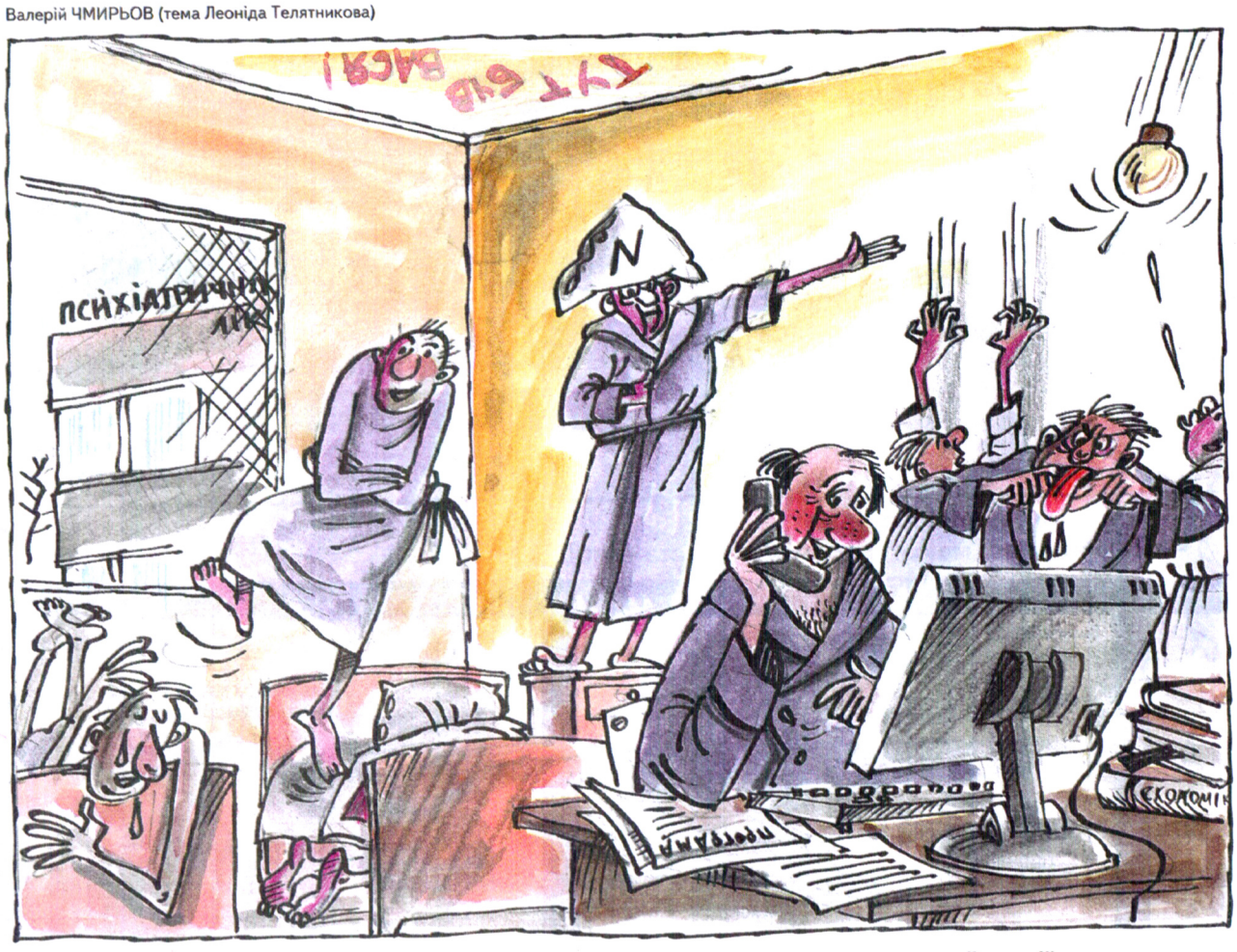

— Тільки тут я можу спокійно попрацювати над програмою нашої партії.

Інформаційне Агентство «Перце»

БУЛА ТАКА КОМАНДА: «ЗАБИРАТИ!»

Під час широкомасштабної операції з 10 січня по 10 лютого на дорогах України працівниками Державтоінспекції через суди вилучено більше як 34 тисячі водійських прав. Однак, експерти із захисту прав людини і водії звертають увагу на численні порушення, зловживання та перевищення повноважень інспекторами ДАІ. А ті водії, яких оперативно доставляли в суди, були практично позбавлені юридичної допомоги при розгляді справ. До того ж, серед покараних, як і раніше, майже немає власників «крутих» авто, котрі найчастіше «чхають» на Правила дорожнього руху.

А КАНІКУЛИ БУДУТЬ?

До штаб-квартири ІАП майже щодня телефонують виборці і запитують: «Уже тривалий час заблоковано роботу нашого парламенту. Депутати збираються у його стінах на якусь там годину, обнімаються, цілуються, розказують анекдоти про депутатську недоторканність і знову розходяться. Цікаво, а чи підуть вони після такої «тяжкої праці» на парламентські канікули?»

Наш кореспондент поставив таке запитання одному із «слуг народу» і отримав відповідь: «Аякже! Треба ж від усього цього хоч трохи відпочити».

НАХАБНА РЕКЛАМА

м. Миколаїв. (Кор. ІАП). Працівники управління містобудування й архітектури виконкому міськради помітили, що бігборди на вулицях обласного центру ростуть, як гриби після дощу.

Коли провели перевірку, то виявили більше 150-ти самовільно установлених рекламних конструкцій великого формату.

ДВІЙКИ НАМ УСІМ

За даними Держкомстату України у 2005 році кількість дітей і підлітків, котрі з різних причин не навчалися, становила 17,5 тисяч, у 2006 — 14, 8. У 2007 році їх стало менше. Але ще тисячі і тисячі дітей не сидять за шкільними партами.

ПАРЛАМЕНТАРИЗМИ

✓ *Щоб стати прохідним, часто доводиться перебігати.*

✓ *Зняти недоторканність ще можна. А от маски...*

✓ *Законопроект: «Надати непарламентським висловам статус парламентських».*

✓ *Знати собі ціну можна лише тоді, коли хтось нею цікавиться.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Київ.

Олег ГУЦОЛ

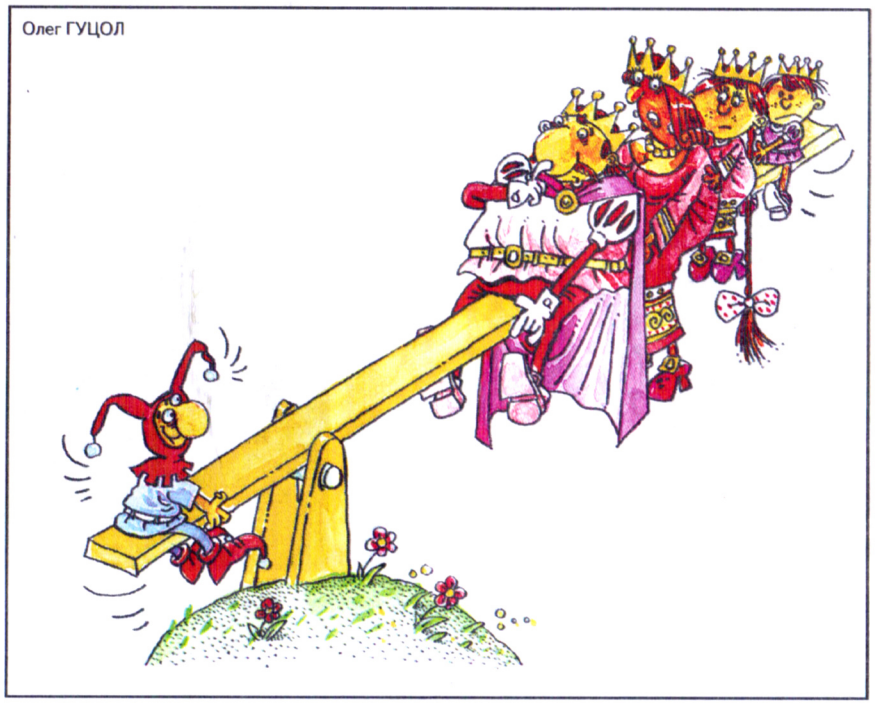

З ГОРЯ

Дід збирав собі на ліки
в лісосмузі глід
і побачив незумисне,
як його сусід
під густим кущем голубить
кралю молоду.
Дід кахикнув. Молодицю —
ніби вітер здув...
Підійшов дідусь до хлопа:
— Лишенько моє!
В тебе жінка ж у лікарні
тиждень не встає.
Це ж таке сімейне горе!
Зламана нога!
Ну а ти?.. Хіба це гарно?
Що ти робиш, га? —
Чоловік похнюпив носа,
схлипнув із жалю:
— А хіба я з того горя
знаю, що роблю?!

Микола ПАСІЧНИК.

м. Липовець.

ЩЕ НЕ ВСЕ ВТРАЧЕНО

ГУМОРЕСКА

Зустрів мене якось на вулиці давній товариш — Василь. Людина він компанійська і, як кажуть, безцеремонна. Ні з сього, ні з того вхопив мене за краватку.

— Признавайся, це чия?

— Моя! — хриплю, витріщивши очі від подиву і браку повітря.

— Твоя — це ясно, а виробництво? — попустив зашморг, глянув на етикетку. — Ого! Перу! А костюм? Фінський? А в мене — Сінгапур. Отак! А сорочка? Де тут у тебе лейба? Пакистан, у мене — Індія. Туфлі? Польща, у мене — теж... А це Китай... О, Японія!..

Так друг обмацав мене, перебрав усе на мені, добрався і до трусів. Я кричу:

— Що ти робиш! Ми ж на вулиці! Наші труси, наші! Вітчизняні!

— Не може бути. У мене монгольські.

— То в тебе, а в мене вітчизняні.

— Скажи, в смужечку труси, із зигзагами?

— Так.

— Не зовсім наші — узбецькі. У мене такі теж запасні є. Немає в тебе нічого вітчизняного, Ваню. До речі, чиїм милом ти вмиваєшся? Турецьким? А чиєю пастою зуби поліруєш? Ото ж то, теж турецькою. І парфумами від тебе тхне не нашими. От і виходить, що в тебе тільки пика вітчизняна. А так ти іноземець. Ходім!

Ідемо. Зустріли ще товариша. Василь і його всього обмацав. Картина точнісінько така, як і зо мною. Вже нас троє іноземців. Ідемо далі... Через півгодини Василь зібрав нас, іноземців, уже цілу дюжину. І цього йому мало було: залучив до свого експерименту незнайомого зустрічного. Чемно попросив молодого лисого дядька:

— Покажіть, будь ласка, на собі річ вітчизняного виробництва.

Довго спантеличений стрічний оглядав себе — і не зміг показати. Ні, таки показав. Правда не річ, а півречі — недопалок цигарки «Прима», який зберігав у нагрудній кишені. Але пояснив, що то товариш пригостив його, а він не докурив...

— Хлопці! — звернувся до нас Василь. — Який сьогодні день, що ми змогли зібратися?

— Вихідний! — закричали ми.

— Вихідний? А хіба ми десь працюємо? — здивувався Василь.

— Не знаю, як тобі, а нам завтра на роботу,— відповідаємо йому хором.

— На роботу... — перекривив нас Василь. — А що ж ви робите? Де ваша продукція? Де взагалі наша продукція? На кого працюють вцілілі фабрики і заводи? Невже наша продукція, услід за металом — вже й із цвинтарів, — все йде за кордон, і фіни носять наші костюми, турки вмиваються нашим милом? Сумніваюся я,— заявив Василь.

— Ми теж,— одностайно заявила і наша дюжина. А хтось із нас додав: — Тільки й того, що хліб вітчизняний їмо. Поки що. Бо осінь, а поля сірі і чорні, мало озимої зелені, бо невигідно стало сіяти хліб.

На цьому Василь розпустив зібрану ним дюжину, а мене затримав:

— Не переживай, Ванюшо, ще не все втрачено. Ходім до мене, я тебе порадую істинно вітчизняним продуктом.

Після третьої чарки чудового перваку я переконався, що в цьому виробництві іноземці нам не конкуренти.

Олександр КЕРДІВАРЕНКО.

м. Кіровоград.

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

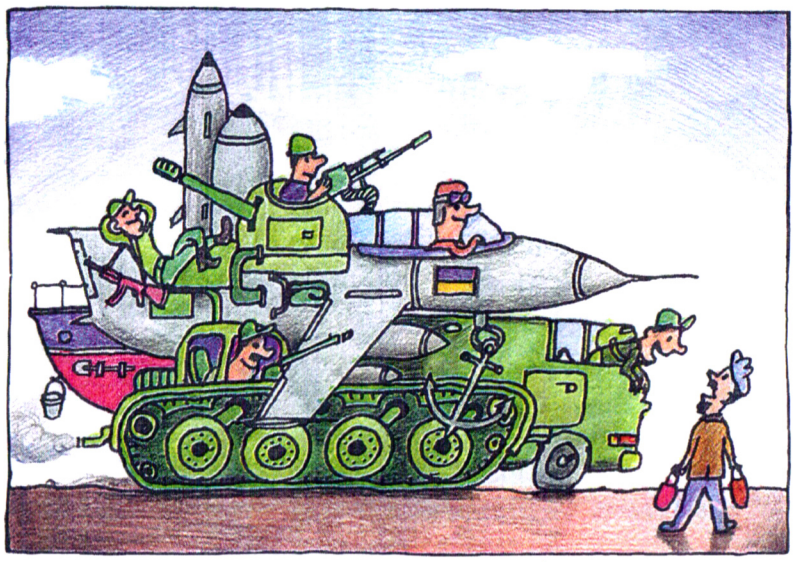

— Армію скорочуємо, а техніку об'єднуємо.

Георгій МАЙОРЕНКО

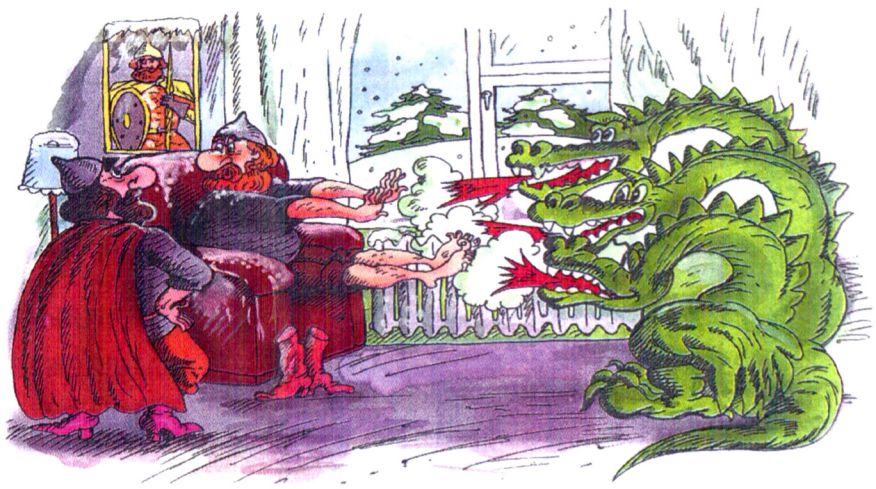

— А в тебе тепло!
— В казці завжди вихід зі скрути можна знайти.

Володимир СОЛОНЬКО

— Досить уже мені ваших палиць в колесах!..

Олександр КОСТЕНКО

СВОБОДОДЕННЯ

Закоханий в народ свій до нестями,
Думки свої звіряю з почуттями.
І зважую на історичних вагах
Минулого й майбутнього закон.
І вірю, що свобода і відвага
Кріпацтву не здадуться вже в полон.

ЗАМОВНИКИ

Ох, яка каламуть!
І культуру,
Не на мушку беруть,—
На купюру.

ТІНІ

Вклоняюсь тіням в розвидень, хоч темно,
Бо в надвечір'я тіні, мов корчі.
Біда, коли у класики таємно
Поетів оберуть не читачі.

НАГОРОДИ

Нам на безсмертя рідного народу,
Лиш діти та онуки в нагороду.

НАСТАВНИК

— Знай, поете, успіху причина,—
Мовив КПУшник,— час не жде.
Ти за віком — зрілий, мов Тичина,
Ну, а де ж бо «Партія веде»?

МОВА

Не сипте солі в мовні рани,
Не ріжте слова без ножа,
Бо інша рідною не стане,
Як рідна мова вже чужа.

ДОЛЯ

Нелегко в світі чесно жити,
І долю проклинати гріх.
Та жах живими хоронити
В душі ровесників своїх.

ОМАНА

Слава для письменника — омана,
Бо збагніть — хто вищий на вершок.
Звань лауреатських в графомана
Може бути більше ніж книжок.

ДРУЗІ

— Мій друже, за любов твою гарячу,
Коли помреш, то гірко я заплачу.
Друг відповів: — Усі ми будем там,
Та я тобі заплакати не дам.

МЕЖІ

Державна мова й побутова,
Яка між ними офіційна?
Не знаю, бо буває мова
Іще ов-ва! — окупаційна.

ФІЄСТА

З тих обранців, певне, мало зиску,
Хто в Верховну Раду йшов по списку.
Бо на передвиборній фієсті
Всі народу кланяли чолом.
А обрали — совісті і честі
Вже немає, як і не було.

Станіслав СТРИЖЕНЮК.
м. Одеса.

Василь ФЛЬОРКО

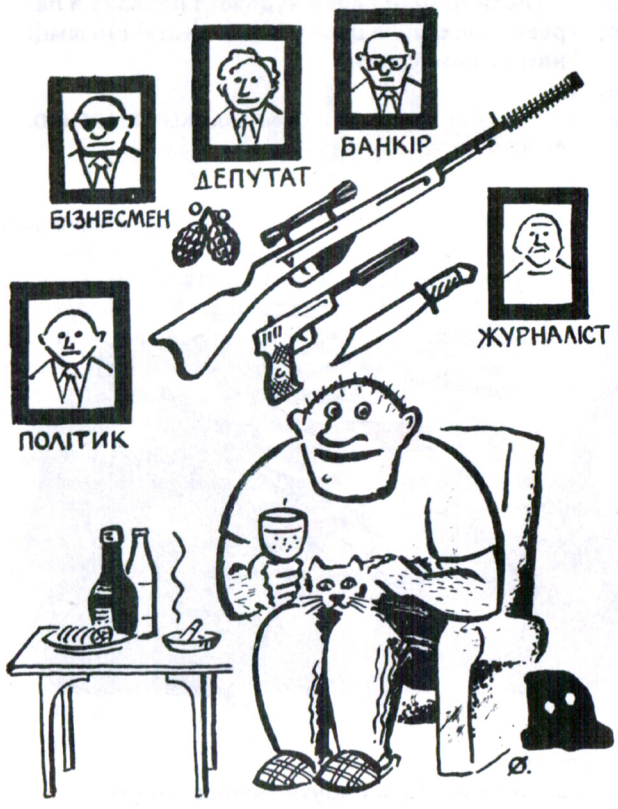

ОПИСКИ САМОПИСКИ

МОТАРІАЛЬНА КОНТОРА.

ШТАБІЛЬНА СИТУАЦІЯ.

ЗАРОБІДНА ПЛАТА.

МІКРОАЛІМЕНТ.

БУБЛІЦИСТИКА.

ЗАКОНОМАРНИЙ.

Григорій СТОРОЖ.
с. Джурин
Шаргородського району
Київської області.

ДЖЕНТЛЬМЕНТ.

БАНДИДАТ В ДЕПУТАТИ.

ОЛІГРАФ.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки
Чернігівської області.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Рятуйте-е-е!!!
— Треба проголосувати...

Причина

Французький король Філіп VI спитав своїх придворних, чому доходи від податків усе меншають. У відповідь — мовчанка. Тоді придворний блазень дав одному придворному кусень льоду і попросив передати його далі, пустити по колу. Коли черга дійшла до короля, то в руки йому мало що й попало — від льоду майже нічого не залишилося.

— Оце й причина,— сказав блазень.

Заспокоїв

Якось славнозвісний американський письменник-гуморист Марк Твен навідався до майстерні відомого художника. Коли він простягнув руку до якоїсь картини, художник, боячись, що можуть пошкодити його нещодавно завершений твір, застеріг:

— Обережно! Вона ще не висохла!

— Не хвилюйся! — заспокоїв його Марк Твен. — Я в рукавичках.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Не все у нас так уже й погано! Ось наш гість розповість, які то важкі часи були, коли він працював завгоспом при обкомі партії.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Дві бувальщини

ВІДПОВІДЬ ОСТАПА ВИШНІ

У наші студентські роки на творчі зустрічі до Київського університету охоче приходили корифеї української літератури: Максим Рильський, Володимир Сосюра, Андрій Малишко, Михайло Стельмах. А того незабутнього дня ми з нетерпінням чекали Остапа Вишню, якого безтямно любили і шанували. Адже ми всі знали, що видатний майстер сміху був репресований, десять років одсидів у сталінських концтаборах.

І ось він прийшов! У широкому коридорі червоного корпусу нашої альма-матер, біля деканату філфаку, з'явилася його скромна, нічим не примітна постать. Я тільки помітив стареньку сіру піджачину і в руках зіжмаканий картуз. Невже це він — Остап Вишня? Ми, молоді поети-університетчики, біжимо майже навперейми, щоб посадити нашого шанованого гостя на чільне місце. Адже він стомився, до нас ідучи. Один стілець несе староста нашої літстудії Василь Симоненко, а другий несу я. Але Павло Михайлович заспокійливо махає обома руками, згори донизу уважно оглядає Симоненка і мене. А потім лукаво усміхається: «Хлопчики, посидьте ви самі. Я вже насидівся...» Цю вишнівську гірку усмішку ми зрозуміли і навіки запам'ятали.

АНГЛІЙСЬКА МУДРІСТЬ

Відомо, що Павло Григорович Тичина дуже любив товариство молодих поетів. Ось чому літстудійці Київського університету п'ятдесятих років охоче відвідували квартиру великого поета. Там читали свої вірші, обговорювали літературні новини і... ніколи не відмовлялися смачно повечеряти. Щоправда, на сніданок до живого класика української літератури ми не заходили.

Якось на вечерю до поета разом зі мною прийшов мій незабутній друг Василь Діденко. Автор тексту пісні «На долині туман». Іще в студентському гуртожитку я нагадав йому: «Ти ж дивись, Васько, якщо Тичина запросить нас до вечері, то не відмовляйся. Але поводься чемно і делікатно, не здумай щось утнути за столом славетної людини. Там можуть бути великі люди...»

Боже! Як я напророчив! Я забув про те, що із моїм чудним, неврівноваженим другом щодня траплялися неймовірні пригоди і дивовижні халепи. У той поетичний вечір Васько Діденко упустив солоного і жирного оселедця в пелену шикарної сукні огрядної пані — дружини якогось міністра. Добірне товариство академіків, міністрів і поетів голосно зойкнуло, помпезна пані розгубилася, і тільки один Тичина спокійно (занадто спокійно!) сказав: «Культурна людина та, яка цього не помітила. Так говорять мудрі англійці...»

Певна річ, опісля проголошеної мудрості шановна пані міністерша до кінця предовгої вечері старалася не помічати того проклятущого оселедця у закритій пелені своєї святкової сукні. Але вона увесь вечір нажахано позирала на молодого безтурботного автора цієї нежданої ситуації. А той сидів «мов скеля непорушний».

Тільки потім дорогою до нашого гуртожитку я почав гнівно обурюватися діденківським вчинком. Я навіть назвав його безкультурним типом. Але Васько спокійно вислухав мою нудну промову і добив мене єдиним реченням: «Ти не схожий на мудрого англійця...»

Микола СОМ.

Вітаємо ювілярів!

Нашого одноперчанина, відомого журналіста, гострого сатирика Володимира БОНДАРЕНКА з другим 30-річчям!

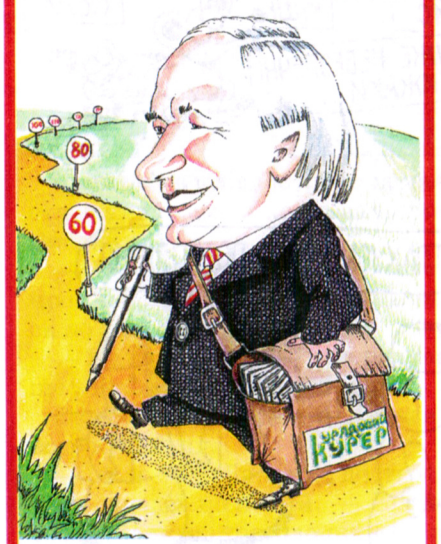

Михайла СОРОКУ, голову правління Київської організації Національної спілки журналістів України, головного редактора газети «Урядовий кур'єр», заслуженого журналіста України, лауреата багатьох премій з 60-літтям!

Славного Майстра — виконавця творів українських гумористів та сатириків, народного артиста України Анатолія ЛИТВИНОВА з достойним 70-літтям!

Анатолій ГАЙНО

— Куме! Ми ж начебто йшли до куми посівать?!

Василь ФЛЬОРКО

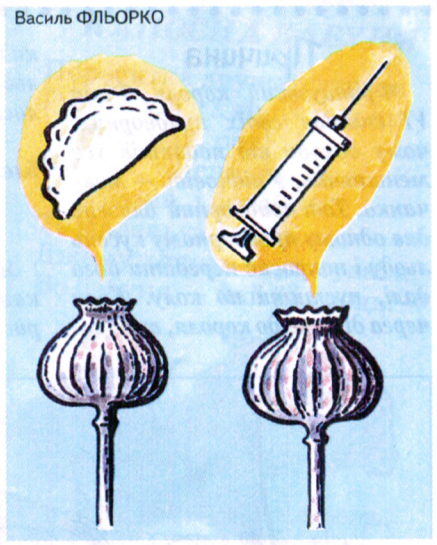

НА ЕКЗАМЕНІ

Професор запитує студента:

— Ви б хотіли прожити мільйон років?

Студент замислився, а потім уточнює:

— Усього чи ще?

ВІДРО ЧЕРЕШНІ

Із південних країв повертається наш літак-транспортник. Екіпаж, зрозуміло, вирішив набрати різних фруктів. Забили коробками усі відсіки. Викотились на злітну смугу. Розбіг. До кінця смуги залишається 500 метрів. Відриву нема. 300 — нема відриву. 100 — теж нема. 50 — відрив! Командир повертається до штурмана:

— А я ж казав, що ще відро черешні можна взяти!

Надіслав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.

м. Київ.

НЕЙМОВІРНО!

— Неймовірно! Неймовірно! — вигукує шкільна бібліотекарка, яка після навчального року приймала від учнів підручники.

— Що сталося, Віро Іванівно? — питає директор школи.

— Миколо Васильовичу! — вигукує та. — Ви не можете таке навіть уявити. Серед підручників із хімії є один, де Менделєєву ніхто не домалював вуса і цигарку в зубах!

СУЧАСНА КАЗКА

Попелюшка рівно опівночі покидає бал. Принц хапає її за руку:

— Куди Ви? Може ще потанцюємо?

— Та не хвилюйся, чувак! — відповідає Попелюшка. — Ще збацаєм! Я тільки вийду покурю!

НЕ ПОЩАСТИЛО

В морі зіткнулися два кораблі. Матроси на шлюпках рятують пасажирів: хапають їх за волосся і витягують із води. Раптом перед шлюпкою випірнає зовсім лисий чоловік. Матрос кілька секунд розгублено дивиться на нього, потім із розмаху б'є по голові веслом:

— Знайшов коли жартувати!

Надіслав Ігор ТАЛАБАЙЧЕНКО.

м. Одеса.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

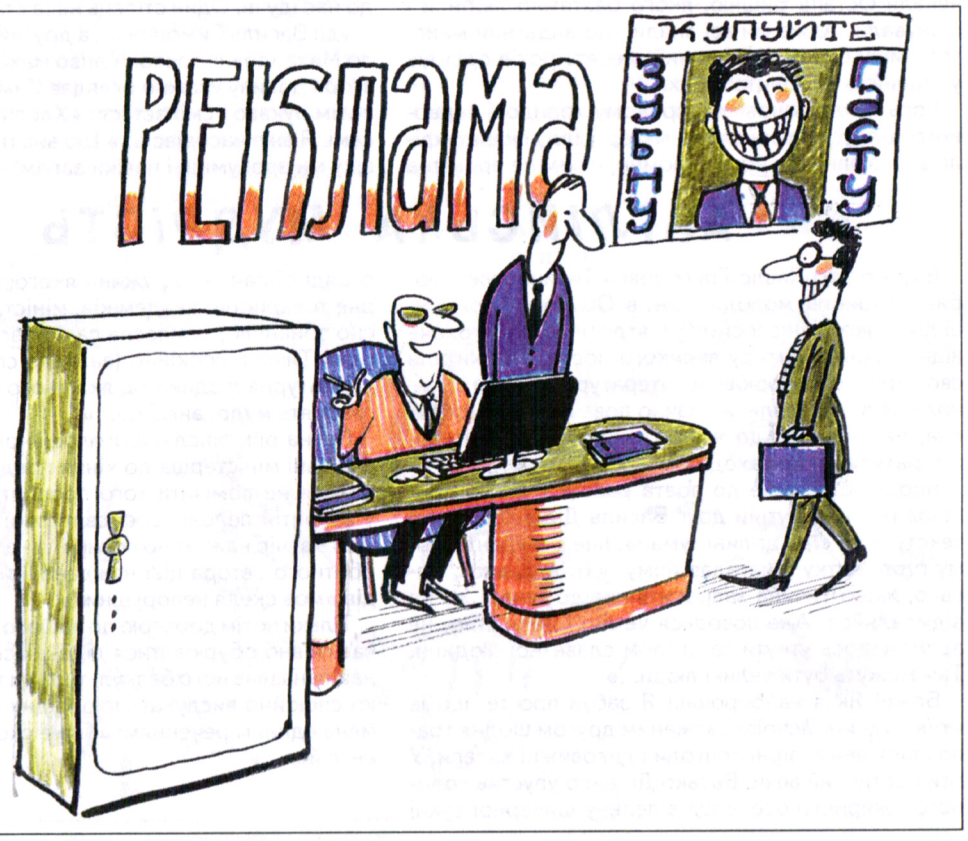

— Кажеш рекламний ролик уже готовий? Тоді поклади зуби в сейф.

І ЩО ТУТ СКАЖЕШ?

Є у мене добрий знайомий, котрого хлібом не годуй, а дай посперечатися. Якось завели ми з ним мову про символи України.

— Безумовно, таким є калина,— кажу. — Про неї он скільки пісень складено! «Гей у лузі червона калина...» — раз, «Чи я в лузі не калиною була»,— два,— почав я загинати пальці.

— «Ой під калиною трава зеленая...» — три,— додав знайомий, а потім спохопився. — А чому калина? І про вербу є багато народних пісень. «Ой у полі верба, під вербою вода...» — затягнув він. — Або «На городі верба рясна...». А ще «В кінці греблі шумлять верби»...

— Гаразд, нехай буде і верба,— погодився я.

Знайомий трохи помовчав, а потім і каже:

— А ми забули про дуба! — і заспівав спочатку «Ой чого ти, дубе, на яр похилився?..», після того «Ой на горі два дубки»...

Згадали ми і тополю, і жито зелене, і річку, і луг, і криниченьку...

І тій розмові не було б кінця-краю, якби я не сказав:

— А ми забулися про хруща...

— Про якого хруща? — витріщився сусід.

— Ну, є ж у Тараса Григоровича вірш «Садок вишневий коло хати, хрущі над вишнями гудуть...». Він, до речі, став теж народною піснею. У славному місті Івано-Франківську вирішили спорудити йому навіть пам'ятник. Борці з шкідниками протестують: «Люди добрі, ви хіба не бачили личинки цього жука? Це ж хробак!». А їм у відповідь: «Вірш про садок вишневий і хрущів — хрестоматійний! Його знає кожен українець! То ж славімо хруща. Це символ України. На постамент його!». Кажуть, уже є звернення до мера Івано-Франківська, щоб виділили місце під цей пам'ятник.

Мій знайомий від почутого довго кліпав очима і, почухавши лоба, мовив:

— Так-то воно так! Вірш Тараса Григоровича «Садок вишневий коло хати, хрущі над вишнями гудуть» й справді хрестоматійний. Але чому б у тому ж Івано-Франківську замість пам'ятника хрущеві не посадити вишневий садочок?

І що тут можна заперечити?

Василь ВОРОЖБА.

НАШ ВЕРНІСАЖ

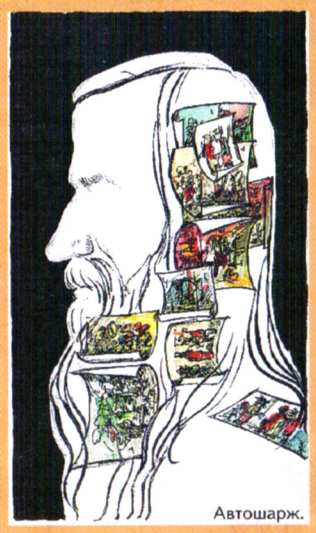

Автошарж.

— От бачиш, що значить жінки не слухатися! Якби діяв, як я казала, з ширшим розмахом, то не посадили б.

— Пишуть, що космонавт знову вийшов у відкритий космос.

***Володимир СОЛОМАШЕНКО** народився 1945 року. Закінчив Дніпропетровське художнє училище та Харківський художньо-промисловий інститут.*

«Але ні в училищі, ні в інституті малювати карикатури не вчили,— каже Володимир Олексійович. — Тому оволодівати цим мистецтвом довелося самотужки. А десь у вісімдесятому році прийшов до «Перця», познайомився з його талановитим головним художником Валерієм Зелінським...»

Відтоді Володимир Соломашенко періодично друкується в пресі. Нашим читачам подобаються карикатури цього художника. Сьогодні запрошуємо на його вернісаж.

ПРО БАБУ СНІГОВУ

БАЙКА

Ох і натерпілась
Лісова братва,
Як на троні всілась
Баба Снігова!
Під її началом
Птаство й звірина —
Все довкруг мовчало,
Як мовчить вона!
А підлеглі й друзі,
Ліс і ручаї —
Все було в окрузі
Кольору її.
Якщо ти не білий —
Кольоровий звір,

Доки не стемніло —
Не вилазь із нір!
Сипались погрози,
Ще й круті сніги,
Бо вони з Морозом
Тут були боги!
Та коли пригріло
Сонце в ясний день,
Баба постаріла,
Мов трухлявий пень.
Злиднею зробилась,
Брудом потекла.
З неї залишилась
Лиш... стара мітла.
Недарма примовка
В лісі є давно:
Вовк бере, та й вовка
Візьмуть все одно!

Олександр ТАРАНЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

Вінегрет із перцем

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Купив для сина цього однорукого бандита, щоб із дому грошей не виносив.

Андрій САЄНКО

Василь ФЛЬОРКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Валерій КОНОНЕНКО

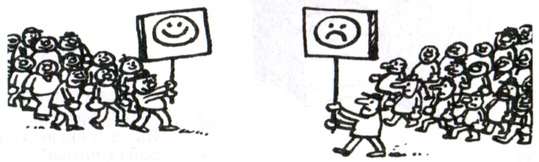

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хлопчику, скажи — а-а-а.
— Скажу тільки при моєму адвокатові.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

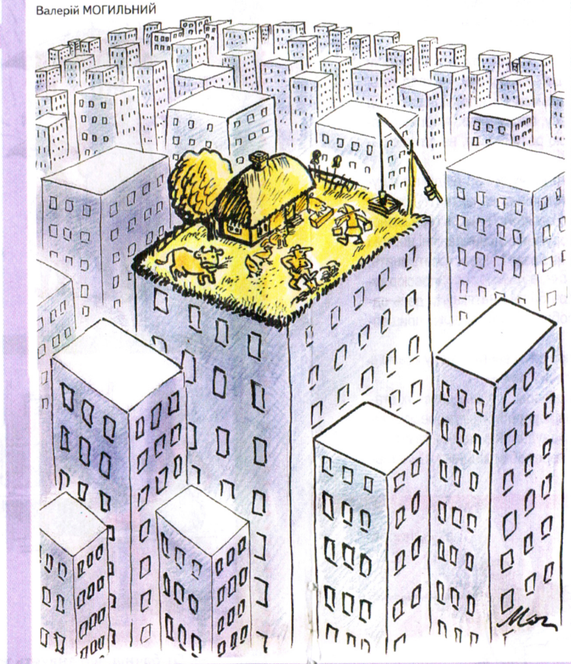

Данило КУЗНЕЦОВ

Валерій ЧМИРЬОВ

Народні усмішки

ТАКИ Ж ХВИЛЮВАВСЯ!

Судять літнього стрілочника: з його вини, мовляв, аварія сталася. Стрілочник доказує, що він подавав сигнал — розмахував, як то написано в інструкції, ліхтарем. Врешті суд виправдовує його. Стрілочник і його адвокат заходять до найближчої пивнички перехилити по чарці з нагоди успішного завершення справи.

— От бачите,— каже адвокат,— тепер не тільки нам, а й усім ясно, що вашої вини в тім нема, а ви хвилювалися.

— Та як було не хвилюватися, коли я весь час боявся, що мене спитають, чи ліхтар був засвічений.

ЩО ВИ КАЖЕТЕ?!

— Дуже шлунок болить,— скаржиться пацієнт лікареві. — Учора вперше у житті їв устриці!

— Жирні були?

— Та хто їх зна!

— Та-а-к... А які на вигляд, якого кольору були, коли ви їх розкривали?

— Слухайте-но, лікарю, чи ви, бува, не хочете сказати, що, перед тим як їсти їх треба було ще й розкривати?!

НЕ ПОЩАСТИЛО

Кількадесять психів задумали втекти із божевільні і заповзялися вправлятися у стрибках — щоб могти перескочити через огорожу. Коли настав день втечі, послали вони свого проводиря розвідати, як воно там надворі. Невдовзі він повернувся і з сумом сказав:

— Не зможемо втекти: після нічної зливи вся огорожа завалилася.

Почула і записала Ліля МЕЛЬНИК.
м. Вінниця.

ЯКА Ж ТО РОБОТА?

Поїхав чоловік взимку відпочивати в Карпати. Взяв напрокат лижі, костюм, черевики, окуляри. Спускається з гори. Летить — швидше вітру. А досвіду немає. На шаленій швидкості врізається в опору підйомника. Лижі — на дрова, зуби посипалися з рота як квасоля.

Підводиться, витирає роз'юшене обличчя і радісно каже:

— А все-таки краще, ніж на роботі.

Почув і записав Іван ЯВІРНИК.
смт Верховина, Івано-Франківська область.

Народні усмішки

В РЕСТОРАНІ

— Офіціанте, зубочистку!
— Зайнята!

У КАФЕ

— Максиме, чи це справді, чи мені здалося: якась дивна сьогодні кава...

— Та не кава це, а чай!..

Офіціантка:

— Хлопці, вам ще какао?

Почула і записала Надія САМОХВАЛОВА.
м. Бахчисарай, Крим.

МАРНА ТРИВОГА

Сидять кілька нових бізнесменів за столом, обмивають якусь оборудку. Раптом один зривається на ноги:

— Хлопці! Я зараз же повернуся, тільки на хвилинку заскочу до свого офісу.

— А то чого?

— Забув замкнути сейф. А там гроші. Украсти можуть.

— Та хто ж їх украде?! Бачиш же — ми всі зібралися тут!

АРГУМЕНТ

— Те, що у якогось вашого співпрацівника був день народження, ще не значить, що ти мав прийти додому п'яний як чіп,— нападає жінка на чоловіка.

— Ти сама п'яна! — відбиває атаку чоловік. — «Прийти додому»! Ти що, не бачила, що я не прийшов, а мене принесли!

ТАК СПОКІЙНІШЕ

Сьогочасний скоробагатько запросив до себе гостей у нову квартиру. Приходять вони — і застають господаря з малярською щіткою в руках: стіни в кімнатах перефарбовує.

— Нащо це ти? — дивуються гості. — Хіба ж вона не нова?

— Та нова... А що, коли, може, крадена?

Почула і записала Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

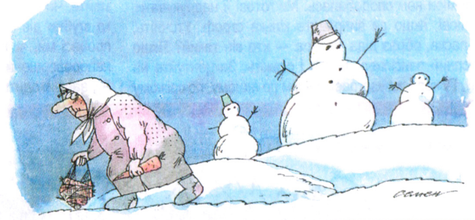

Олег СМАЛЬ

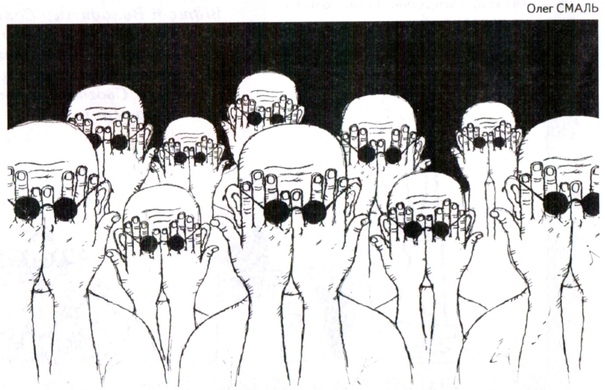

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Колись він у школі намагався навчити мене як жити треба.

Георгій МАЙОРЕНКО

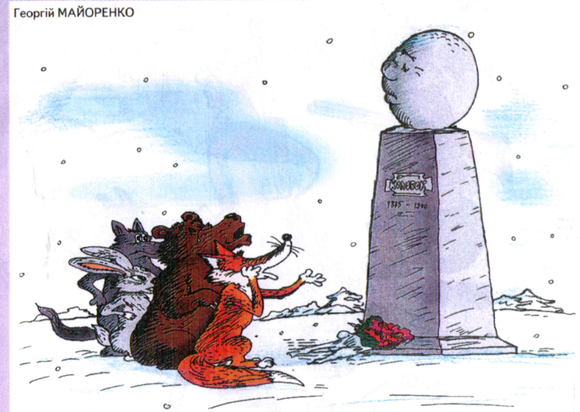

— Нам так тебе не вистачає!

Іван НЕМИРОВИЧ

Івана Немировича наші читачі пам'ятають і як фейлетоніста, і як поета, і як прозаїка. Його твори протягом десятиліть друкувалися не тільки в «Перці». Іван Олексійович автор багатьох ліричних збірок, книжок гумору і сатири, творів для дітей, історичних романів. А ще він був прекрасним бандуристом, справжнім патріотом, оборонцем рідного слова і пісні. Він завжди поспішав допомагати молодим літераторам, поспішав робити добро...

КОЗА НА ШЛАГБАУМІ

Літературна трансформація

Якось у приміському поїзді я записав народну усмішку. Вицвілий і худий дідусь, тримаючи на колінах кошика, запевняв мене, що він особисто був свідком цього випадку. Я вирішив використати дідову розповідь і написати гумореску під назвою «Бувальщина».

Ось що в мене вийшло:

У неділю пораненьку дід Назар
Вів козу свою продати на базар.
Підійшов до переїзду, мовчки жде,—
Паровоз десь за посадкою гуде.
Щоб зручніш було курить, Назар узяв
До шлагбаума худобу прив'язав.
Та не встиг ще дід цигарку дотягнуть,
Як промчався мимо поїзд — тільки чуть.
Дід Назар до повідка — козу шука:
Що за диво — ні кози, ні повідка?!
Ненароком вгору голову підвів,
На шлагбаум як поглянув — остовпів,
Бо шлагбаум той піднявся вже давно
І потяг козу з собою заодно.
— Що ж робити? — витира Назар сльозу,—
Як дістать-порятувать мою козу?? —
Вибіг будочник, стурбований украй.
А Назар йому: — Шлагбаум опускай! —
Глянув будочник — сердешний чоловік.
А в кози вже навіть вивалився язик.
— Ой, звиняйте,— каже, — помогти б вам рад,
Та шлагбаум в мене, бачте, автомат:
Десь на станції хтось кнопку натиска,
І його то підніма, то опуска!..

Послав я цього вірша у одну газету сільського профілю.

Через кілька днів отримав відповідь:

«Шановний тов. Немирович! Ваша «Бувальщина» до певної міри нам сподобалась. Ми готові її надрукувати, при умові, якщо ви виправите кілька строф. Уточніть, будь ласка, образ діда Назара — хто він такий? Якщо колгоспний пенсіонер, то так і скажіть. Закцентуйте на цьому. Гумореска «заграє» зовсім по-іншому, по свіжому й сучасному. Бо ж козу вестиме на продаж не якийсь аморфний дід, а чітко вимальований, заслужений ветеран колгоспної праці, тобто людина, котра власними мозолями здобула собі право на спокійну і безбідну старість. Тоді й сам факт продажу кози набере зовсім іншого звучання. Раз колгоспник-пенсіонер має можливість продати зайву козу, то в нього, виходить, є й присадибна ділянка і ще якась худобина! Бо згідно із законами здорового глузду і елементарної логіки, єдину й останню козу дід би ніколи не тягнув на базар... Ви розумієте, тов. Немирович, як це важливо! До гуморески потрібно додати кілька штрихів, і ваша «Бувальщина» із звичайної (як на те пішло — навіть пустопорожньої, даруйте за відвертість!) народної усмішки перетвориться у вагомий, глибокозмістовний твір про неухильне підвищення добробуту нашого колгоспного селянства».

Одержавши таку відповідь, я негайно послав «Бувальщину» до газети із робітничим профілем.

Незабаром читав листа:

«Вельмишановний тов. Немирович!

Гумореска нам сподобалася. Сміялася вся редакція. Навіть друкарки. Коректор Валентина К. вивчила напам'ять і читатиме вашу «Бувальщину» під час новорічного свята.

Але, коли хочете, щоб гумореска побачила світ на сторінках нашої газети,— трішечки «дотягніть» її. Діда (якщо не бажаєте перетворити у пенсіонера-робітника, котрий спокійно доживає віку в одному з приміських сіл) можете так і залишати. А от відносно шлагбаума — подумайте. Чи не виникне у читача асоціація, ніби автоматика згубно діє на живі організми? Адже у виробничому процесі ми, як начало всіх начал, ставимо людину з її неперевершеним розумом, з її всемогутнім інтелектом! А у вас виходить навпаки: людина проявляє свою безпорадність перед технікою, перед прогресом. Мало того, напрошується парадоксальний висновок, начебто впровадження автоматики приносить людям матеріальні збитки (гине коза!)! Кінець необхідно замінити. Надто песимістично звучить. Зробіть так, щоб коза не здохла. Коли не зможете, то хоч завуалюйте. Принаймні, щоб у читача лишилась надія, що її (козу) все-таки порятують».

Після цього послав я «Бувальщину» і в третю газету — ветеринарного напрямку.

Відповідь прийшла скоріше, ніж я сподівався:

«Шановний! (навіть прізвища не поставили! — *Автор.*)

Ваша так звана гумореска нас обурила до глибини душі! Ваш невдалий опус це — яскравий приклад того, до чого може докотитись письменник, який відірвався од життя, відстав од віяння часу, письменник, який не слідкує за пресою і, само собою розуміється, не слухає радіо!

Шановний! Ви хіба нічого не чули про епідемію ящура? Не чули, що скрізь оголошено карантин?! Тож під яким ракурсом дозволите розглядати вашого горезвісного діда Назара, котрий, ігноруючи всі сангігієнічні норми і правила, спокійно простує на базар?.. Коли хочете знать, то у вас вийшла не гумореска, а панегірик розповсюджувачеві заразних хвороб! Хоч би вже натякнули десь одним словечком, що козі зроблено протиящурну прищепку, а то і цього нема!

Гадаємо, вам ясно, що про друкування «твору» саме в такому вигляді не може бути й мови!»

Зібравши докупи всі три відповіді, я заходився їх старанно вивчати. Вивчив. І сів переробляти гумореску. Пишучи, намагався врахувати зауваження кожної газети.

Ось такою стала після переробки кінцівка «Бувальщини»:

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Віктор ПОПОВ

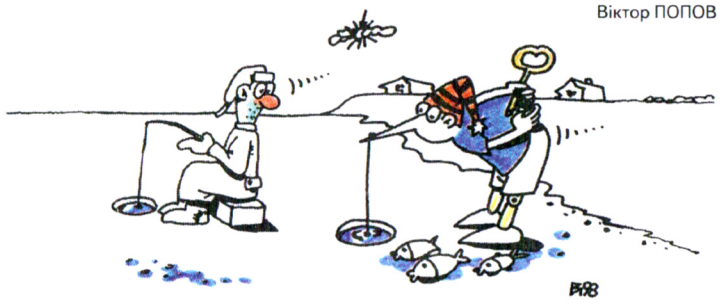

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

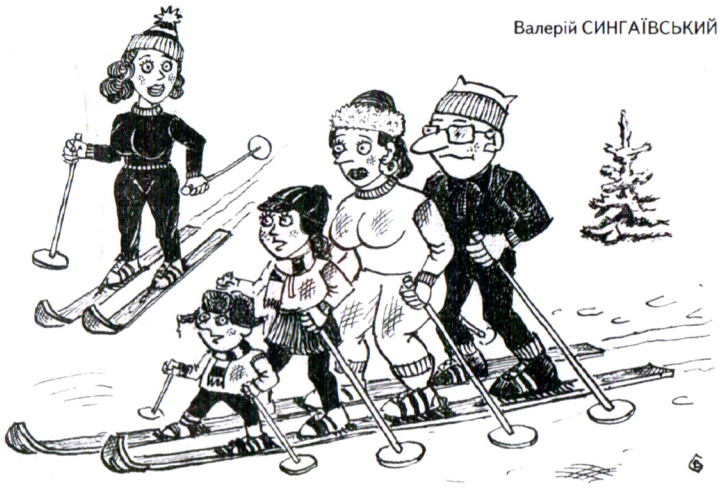

... Вибіг будочник — трудящий чоловік,
А Назар йому гука: — Привіт, старик!
Як артільний трудівник-пенсіонер,
Я скажу: мені не жаль кози тепер;
Бо у мене є корова і вівця,
А в сажу іще годую кабанця.
Тож відверто зізнаюсь: я навіть рад,
Що піднявсь оцей шлагбаум-автомат!
А коза — їрунда, коза — пусте,
Головне, що наша техніка росте;
Головне, що в нас у побуті, в житті —
Ветнаука на належній висоті!
Глянь на кізоньку уважніше, старик:
Хоч у неї зовсім вивалився язик,
Хоч висить вона далеко від землі
Й зовні мовби задихається в петлі,
Та в очах нема ні смутку, ні сльози —
Бо прищепка протиящурна в кози!
Буде жить коза! Мені ж — іти пора.
До побачення, старик. Фізкульт-ура!

Іван НЕМИРОВИЧ.

Микола КАПУСТА

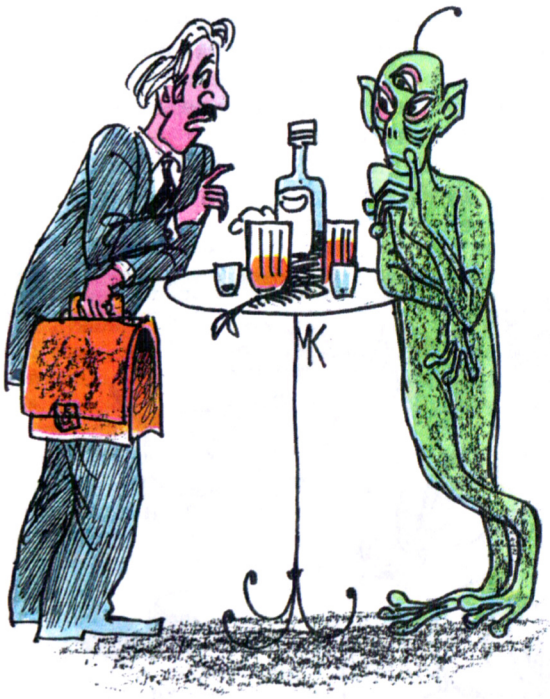

— Кажеш, на вашій планеті депутатська недоторканність існує з гігієнічних міркувань?

Сатиричні мініатюри

СУТЬ СУТІ

Поет — як барабан:
Гуркоче, доки б'ють,
Бо це —
нормальний стан,
Бо в цьому його суть!
А гладять —
він мовчить,
Готовий зло забуть.
А може, ще й мурчить...
І в цьому його суть!

Олександр СТУСЕНКО.
м. Київ.

ДВІ БІДИ

Хоч крути, а хоч верти,
Все одно, у нас
В Україні дві біди:
Вибори і газ.

Володимир ПЛЮВАКО.
с. Куликівка на Полтавщині.

ЛОТО І АВТО

— Хто допоміг придбати вам авто?
— Лото.
— Ви, Володимире, везучий!
— Ведучий.

ПОБОРОЛИ

— Закон ми побороли накінець! —
Судді промовив товстий
гаманець.

Микола КАЩУК.
м. Рівне.

Олексій КОХАН

У БРАТІВ НАШИХ МЕНШИХ

Спільна думка

Трьом сліпим бегемотам захотілося самим, а не з чужих оповідок, як це до тих пір було, дізнатися, яка ж то на вигляд ота істота — людина. Оточили одного чоловіка, втекти не дають. Прислухаються, принюхуються, а от роздивитися не можуть, бо ж сліпі.

Вирішили зробити так: кожен по черзі обмацає людину, поділиться з іншими своїми враженнями, щоб співставити їх та дійти єдиної спільної думки.

Перший бегемот обмацав чоловіка і сказав:

— Людина плоска!

Так само обмацали ногами чоловіка два інші бегемоти і погодилися:

— Так, плеската, наче млинець!

Щастя

— Нам дуже пощастило,— каже короп колезі.

— Чого це?

— Бо народилися без ніг.

— Ну то й що?

— А ти подумай-но, який, у тому разі, страшний ревматизм ми схопили б у цій холоднючій воді.

Товариство

Мале зайченя питає зайчиху:

— Мамо, а де наш татко?

— На обіді з якимись мисливцями.

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

РЕБУСВОРД

ДЕ ПОДІВСЯ ПИРІЖОК

Взяв Сергійко пиріжок
І помчав на моріжок.
Поряд біг і пес Дружок.
Поглядав на пиріжок.
Вдвох вертали із лужка.
Тільки вже без пиріжка.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

КАПОСНА БАБУНЯ

Поросятка дружно втрьох
Риють хід з хлівця у льох:
— Рох, рох, рох!
В льосі, звісно, є доволі
Й буряків, і бараболі.
Та маленькі поросята
Джему хочуть скуштувати,
Бо бабуня — хай їй грець! —

Джем не носить у хлівець.
Джем пахучий із грушок,
З яблук, агрусу, сливок
Не дає вона пацятам,
Трьом рожевим поросятам.
Ображає — рох, рох, рох! —
Поросяток трьох.

Оксана КРОТЮК.

м. Київ.

Де спить дзвіночок

КАЗКА

Коли осінь у лісі обтрусила майже усе листя, мама Ведмедиха сказала синочкові Ведмедику:

— Взимку всі ведмеді сплять. Ходімо, пройдемося лісом — та й будемо готуватися до зимового сну.

— Не хочу спати! — заверещував він. — Я ще з Їжачком не награвся.

Вони тим часом саме підійшли до їжачкового кубельця.

— А я оце збирався до тебе, Ведмедику,— зрадів колючий. — Хотів побажати тобі солодких-пресолодких снів. Ми ж тепер побачимося аж весною.

— На всю зиму до когось у гості зібрався? — запитав Ведмедик.

— Ні, я спатиму, як і ти,— відповів Їжачок. — На добраніч! Ні, неправильно, на добразиму!

— На добразиму! — мовив Ведмедик і поспішив за мамою.

— Їжачок хай спить, а ми з Борсучком усю зиму наввипередки бігатимемо,— сказав Ведмедик, коли вони підходили до Борсучкової нори. — Агов, Борсучку, виходь!

Однак із нори ніхто не озвався.

— Спить він уже,— заскрекотіла із сусіднього дерева Сорока. — А тобі, Ведмедику, він просив передати, щоб тобі взимку снилися тільки солодкі сни. Про суниці, про малину, про мед...

— На добразиму,— гукнув у нору Ведмедик і розгубився: — Хіба всі у нашому лісі сплять?

— Не всі, — позіхнула мама, — вовки, лисиці, зайці сплять тільки вночі... І птахи теж...

— Цікаво, а мій дзвіночок буде спати взимку?! Ходімо, покажу його,— Ведмедик узяв маму за лапу і повів на галявку.

Тут ріс його улюблений дзвіночок. Улітку Ведмедик щодня приходив до нього, легенько гойдав стебло і прислухався: чи ж не задзвенить. Дзвіночок чомусь мовчав. Лише одного разу він задзижчав, як розсерджена бджола, в якої хтось відібрав мед. Ведмедик тоді відразу відбіг від дзвіночка — він не любив нікого сердитого. І не бачив, як із квітки й справді вилетіла набурмосена бджола.

— Тут десь має бути мій дзвіночок! — вигукнув Ведмедик. — Ой, де ж він подівся?

— Мабуть, уже спить,— заспокоїла синочка мама.

— І дзвіночок спить?! — Ведмедик присів біля горбочка, де колись ріс дзвіночок. — А де ж він... де він спить?

— Як і багато інших рослин, спить аж до весни у землі.

— А хто ж його тоді розбудить?.. Я прибіжу й розбуджу! Можна? — запитав Ведмедик.

— Дзвіночок розбудить сонце,— усміхнулася мама.

— А мене? — запитав Ведмедик.

— І тебе розбудить сонце...

— Мене розбудить сонце і дзвіночок. Навесні він повинен задзвеніти,— позіхнув Ведмедик та й побрів за мамою до барлогу.

Взимку снилися йому і малина, і суниці, і мед...

А перед самісінькою весною привидівся сон: наче сонце розбудило дзвіночок, і той дзеленчить-дзеленчить — хоче розбудити його, Ведмедика. Він і прокинувся. Прислухався — не дзвенить. Повернувся на другий бік і заснув, щоб ще послухати дзвіночкову сон-дзелень-пісню.

Світлана ПРУДНИК.

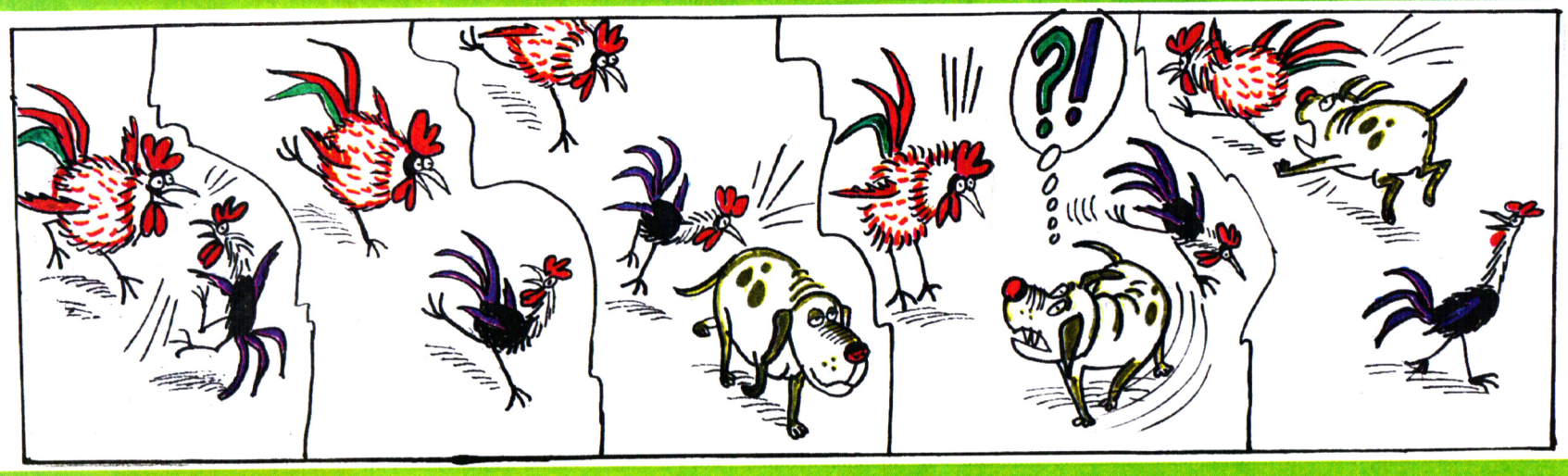

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Дрібочки

ФІЛІАЛ

Жебрак, тримаючи в обох руках капелюхи — великий і маленький — пояснює здивованому перехожому:

— Розумієте, добродію, життя з кожним днем дорожчає, тож довелося відкрити філіал.

ЩО ЗА ЖИТТЯ?!

У кафе сидить дуже сумний чоловік. Перед ним наповнена чарка. Якийсь нахаба бачить, що чоловік сильно задумався, хапає чарку і випиває.

Чоловік підводить голову і обурюється:

— Що за життя?! Квартиру пограбували, дача згоріла, дружина покинула, а тепер ще й якийсь нахаба випив мою отруту.

НЕДОСТАТНЬО І М'ЯСА

Сумно сьорбаючи пісну юшку, студент бачить на столі сіль. Кличе офіціанта кафе.

— Навіщо на столі сіль?

— Це на той випадок, якщо замовлена страва виявиться недостатньо посоленою.

— У супі також недостатньо м'яса. Чому ж тоді на столі його немає?

НЕ ЗОВСІМ

Школяр питає у мами:

— Цікаво, а високі державні посади в нас обіймають найобдарованіші люди?

— Ні, не зовсім. Це тільки потім, у великому державному кріслі, вони стають «найобдарованішими».

ПОЯСНИВ

— Тату, а що таке дипломат?

— Це, синку, такий чоловік, котрий здатний переконати свою жінку, що норкова шуба їй не до лиця.

Надіслав Роман КРИКУН.
м. Сокаль
Львівської області.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Вадим ВАСЮШКІН

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Георгій МАЙОРЕНКО

Василь ФЛЬОРКО

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Олег ГУЦОЛ

ДУМКИ

Тут щось не те: задумався шахрай, сидячи на нарах...

Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури
Решетилівського району
Полтавської області.

Напис на гільйотині: «Сім раз відмір...»

Монгольська приказка: «Робота не вовк, в пустелю не втече».

Світ не для добрих людей.

Заусениця – верхня губа.

Олександр НОСЕНКО.
м. Олександрія
Кіровоградської області.

СЛОВО НЕ ГОРОБЕЦЬ

ІЗ ЗАПИСНИКА СОЛДАТА

«От дивлюсь, як ви в носі порпаєтесь і думаю: хіба цей горе-солдат ствол як слід почистити зможе?»

«А що таке літній час? Виходить що годинникова міна влітку спрацьовує на годину раніше».

Надіслав Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

«Прийшли до мене доповідати, так стійте і мовчіть!»

«У наших ракет найкращі цілі...»

«Що ввалився, як кінь? Язика, чи що, немає постукати?».

Надіслав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
м. Бершадь
на Вінниччині.

«Ми посилаємо на дачу генерала нарубати дров не колунів, а рядових із вищою освітою».

«Новобранців стрижуть не тому, що вони барани, а щоб їхнє життя не було кучерявим».

«Ну ворушись, ворушись! Зворушливіше!!!»

«Проголодався, хочеш перекусити — бери кусачки й повправляйся з колючим дротом».

«То не твоє собаче діло критикувати корейську кухню».

«Хто там в'яже матюки морським вузлом?»

«Ще раз кажу, армія поза політикою, і не пускайте в хід кулаки, як у парламенті».

Надіслав Леонід ЗАБАРА.
с. Тур'я
Сумської обл.

НАШ ПАРТНЕР

НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ

УКРАЇНСЬКЕ РАДІО

Говорить Київ – слухає вся Україна!

279-44-13 279-17-24

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У народі кажуть: у лютому сонце іде на літо, а зима на мороз. Отож, поки надворі ще тримається морозець, а за східним календарем нарешті настав рік Пацюка, підведемо підсумки новорічного туру. Пам'ятаєте, у дванадцятому числі «Перця» (2007 р.) було надруковано карикатуру нашого художника Миколи Капусти: пожежник в одязі Діда Мороза замість пляшки шампанського тримає в руках вогнегасник.

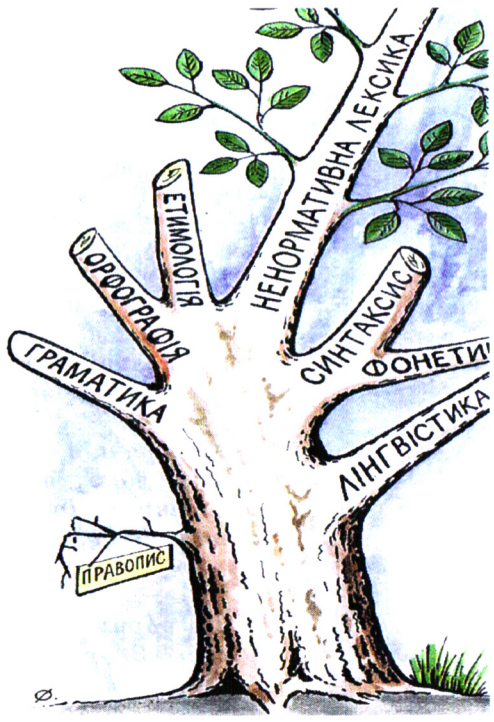

Журі щиро дякує учасникам конкурсу за новорічні вітання, які вони надсилали разом із своїми підписами. Але оцінювалися, зрозуміло, тільки підписи.

Переможцями цього туру стали: **Володимир КИРДАН з м. Тараща Київської області** — ***«Ялинка не загорілась, але 2-го січня в усіх «горіли труби»;*** **Андрій СУЛИМА з смт Шишаки, що на Полтавщині** — ***«Це ж треба таке зморозити!»*** та **Віктор КУДАШЕВ з м. Добропілля Донецької області** — ***«У пожежній частині теж кмітливі — щоб начальство не здогадалося, вогнегасник заправили шампанським».***

Вітаємо!

А тепер нове завдання: придумайте підпис до малюнка Василя ФЛЬОРКА.

На переможців чекають призи!

Бажаємо успіхів!

Іноземний гумор

ХТО ТАМ?

Новий священик узявся обійти містечко, щоб особисто познайомитися зі своїми парафіянами. При тому по сімейному обході дійшов він до будинку Шейли, що саме чекала свого любаса. Натискає слуга господній на кнопку дверного дзвінка і чує:

— То ти, янголе мій?

— Ні, пані,— каже священик,— не янгол, але з тієї фірми.

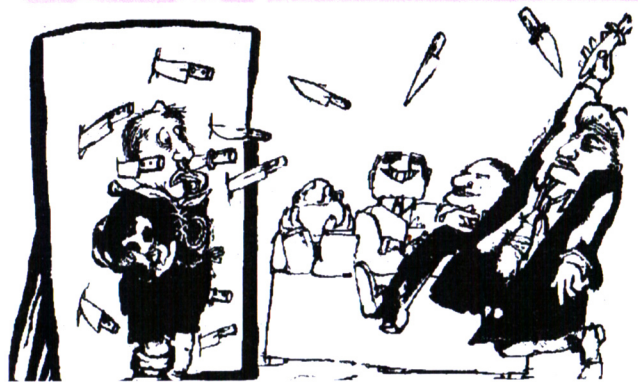

Останнє випробування на футбольного суддю.

ЩОБ НЕ ОБМАНУТИСЯ

Джім учить сина, як вибирати годинник:

— Щоб узнати, що швейцарський годинник справжній, а не підробка, з усієї сили брязни ним об підлогу. Якщо справжній — продавця одразу схопить інфаркт.

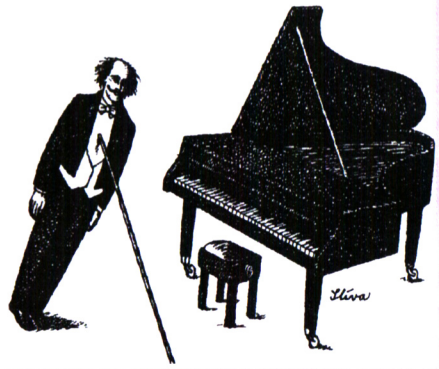

Ефраїм КІШОН

ПОШТОВІ

У кінці минулого тижня я помітив, що чомусь давненько не отримую листів. Я, було, подумав — може, новий поштар недбало ставиться до своїх обов'язків. А позавчора, виходячи з квартири, помітив малого сина Циглера, що живе напроти. Хлопчак віртуозно діставав з моєї скриньки конверти двома пальцями. Цього разу листів було аж три. Хлопчак, побачивши мене, хутко накивав п'ятами. Я повернувся додому, одягнув пасхальну сорочку, і розгніваний, пішов до Циглера.

— Що чутно? — запитав мене сусід у вітальні.

— Ясновельможний пане! — процідив я крізь зуби. — Ваш син краде мої листи!

— Дитина колекціонує марки.

— Пробачте!.. Але ж...

— Послухайте, пане, я живу в Ізраїлі слава Богу, вже сорок три роки. Будував тут заводи... І мало хто знає, що будував їх я, а не влада. Я кажу вам — сьогодні можна вже не отримувати ніяких листів.

— Але якщо це важливе повідомлення?

— Та що там може бути такого вже важливого? Штраф? Чи писанина ваших родичів з Америки?

СКАНВОРД

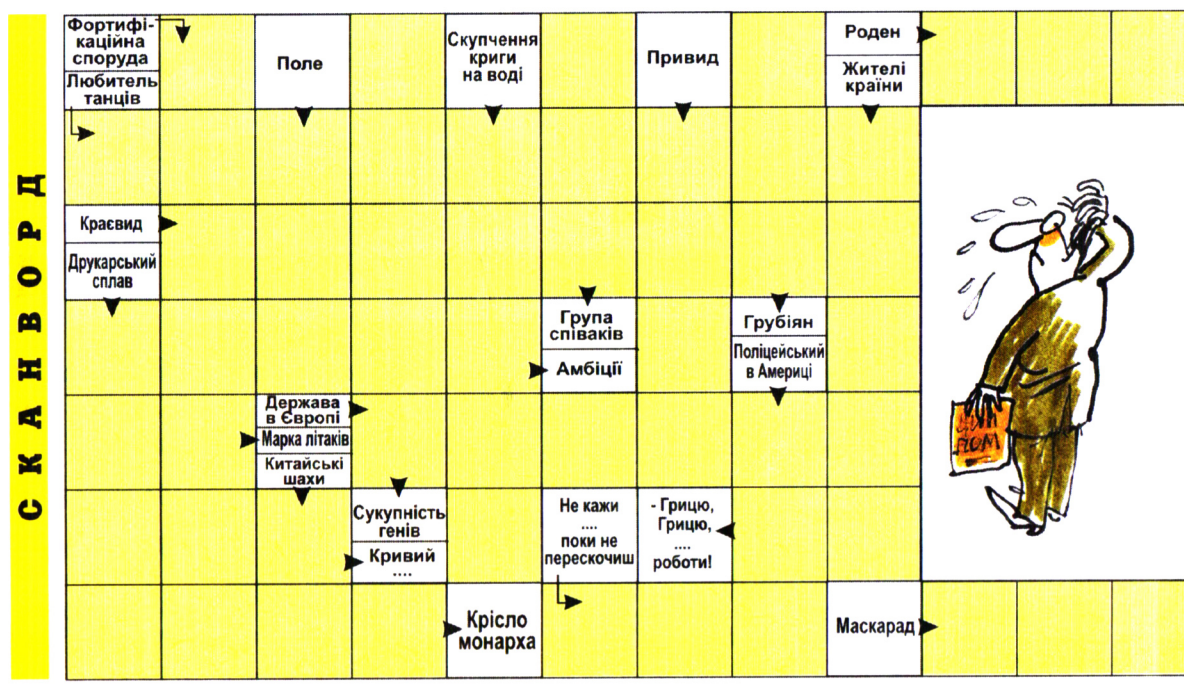

(Ізраїль)

ПРИСТРАСТІ

Я вам кажу — зараз немає важливих листів.

— Пробачте, але...

— Мій брат працював в урядовій конторі. Якось він отримав рекомендованого листа, що його хочуть відправити до Нігерії, як знавця поведінки акул. Він побіг до книгарні, викинув купу грошей на книги про Нігерію та акул. А потім, як завжди, прояснилося, що то була просто помилка. Зараз він працює в якійсь столярці у Яфо. Ось вам і «важливий лист».

— Але я все-таки хочу читати листи, адресовані мені...

— Добре, спробую вплинути на свого сина, щоб він після того, як зніме марки, віддавав вам найважливіші...

— То, може, дати йому ключа від моєї поштової скриньки?

— І не подумайте! Дитина повинна розуміти, що збирання марок — то справа нелегка!

Так я з Циглером підписав договір, за яким Циглер молодший зобов'язувався передавати мені листи з чорно-білими марками. І лише! Кольорові він залишає собі. Тому, дуже прошу усіх моїх кореспондентів звернути на цю обставину особливу увагу.

Переклад з івриту
Мар'яна БІЛЕНЬКОГО.

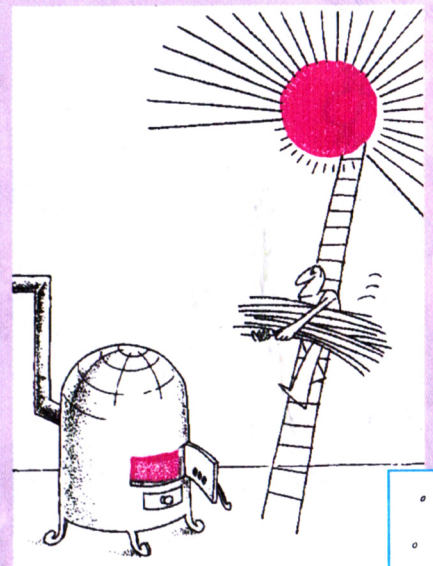

ПО-ДРУЖНЬОМУ

У барі один ковбой підсідає до другого.
— Джоні, вилай мене!
— Нащо?
— Та, бач, я купив собі новий пістолет і хочу його випробувати.

ВАЖКА ЗАДАЧА

— Скажи, Моше,— звертається учителька до малого,— скільки твоя мама заплатила за два кілограми яблук, якщо один кілограм коштує два долари.
— Не знаю. Мама завжди торгується.

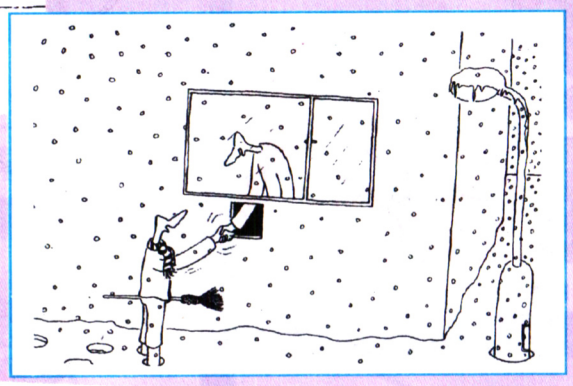

ЗВІДКИ

Чоловік повертається із курорту на день раніше і бачить у спальні на попільничці ще незгаслу сигару.
— Якщо не скажеш, звідки ця сигара, я тут же тебе уб'ю! — кричить він на перелякану дружину.
— З Гавани, мсьє,— почувся тремтячий голос із шафи.

ОТАКА ПРИКРІСТЬ!

Джорджо зітхає:
— Дитиною я був надзвичайно гарний, привабливий, розумний та інтелігентний, але в пологовому будинку мене, на жаль, підмінили.

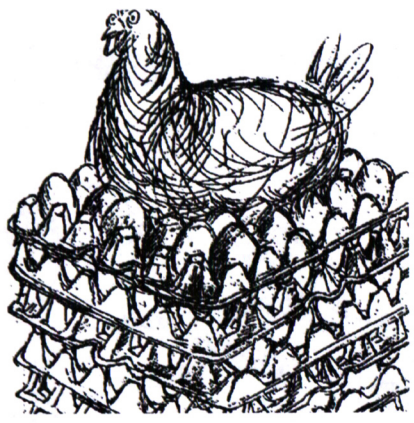

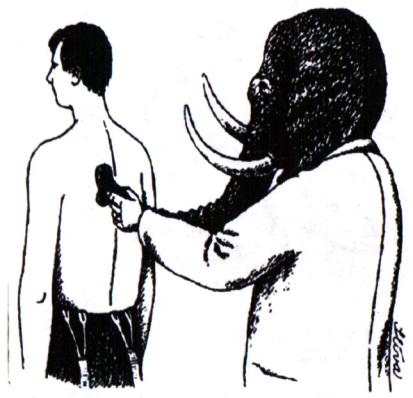

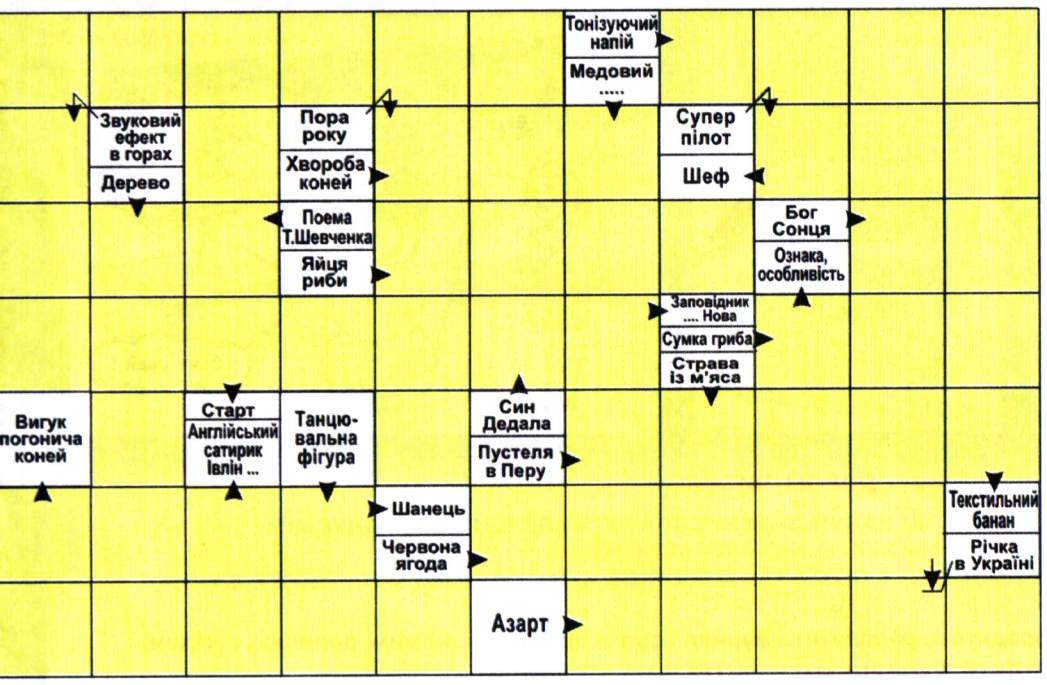

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 1.

В	А	С	И	Л	Е	Н	К	О	■	М	■	І	Н	
Е	■	■	■	■	Е	■	С	М	И	С	Л	■	■	
Л	■	■	■	■	Р	А	Т	У	Ш	А	■	■	■	
О	■	■	■	■	О	■	Р	■	А	Л	Е	Я	■	
С	■	■	■	■	Н	■	І	Н	■	Ю	■	Г	■	
И	■	■	■	■	■	С	В	И	С	Т	У	Н	■	
П	Л	А	Г	І	А	Т	■	■	Т	■	■	Л	Я	
Е	■	Р	І	К	■	■	■	К	О	С	О	■	■	
Д	■	М	■	Л	■	■	■	А	Д	О	В	■	■	
■	С	І	Н	О	■	■	■	■	Е	Д	■	З	■	
Ю	Л	Я	■	■	■	■	■	■	С	О	В	А	■	
Г	А	■	Д	Я	К	А	■	Х	Р	А	М	■	В	
А	В	Е	Р	С	■	Р	А	■	■	■	■	І	■	
■	У	■	О	Т	В	І	Р	■	■	■	■	Р	■	
Т	А	В	Р	І	Я	■	■	■	■	■	■	Ю	■	
И	■	А	У	Т	■	Л	■	■	■	■	■	Х	■	
О	Ч	І	■	Б	Е	Р	А	■	■	■	■	А	■	
Й	■	Н	А	Р	■	Д	О	Ц	Е	Н	Т	■	■	

ВІДПОВІДІ НА РЕБУСВОРД, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Р	І	К	■	П	■	С	■	В	■	■	■	■	■	■
■	О	■	А	■	Е	■	А	■	■	■	■	■	■	■
М	Е	Т	Р	■	Р	■	Н	І	Ч	■	■	■	■	■
А	■	Т	■	Ц	■	Н	■	■	■	■	■	■	■	■
Х	■	А	Л	Г	Е	Б	Р	А	■	■	■	■	■	■
К	Р	А	С	А	■	Р	■	И	■	Б	■	■	■	■
И	■	■	■	■	И	■	С	■	У	■	■	■	■	■
Т	■	■	К	У	П	А	Л	Ь	Н	И	К	■	■	■

ПЕРЕЦЬ № 2 (1582)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 20.02.2008. Підписано до друку 25.02.2008. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 9960 прим. Зам. 0110802. Ціна договірна.

© «Перець» 2008 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perz/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Пермоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Сергій ДЕМОРАЦЬКИЙ

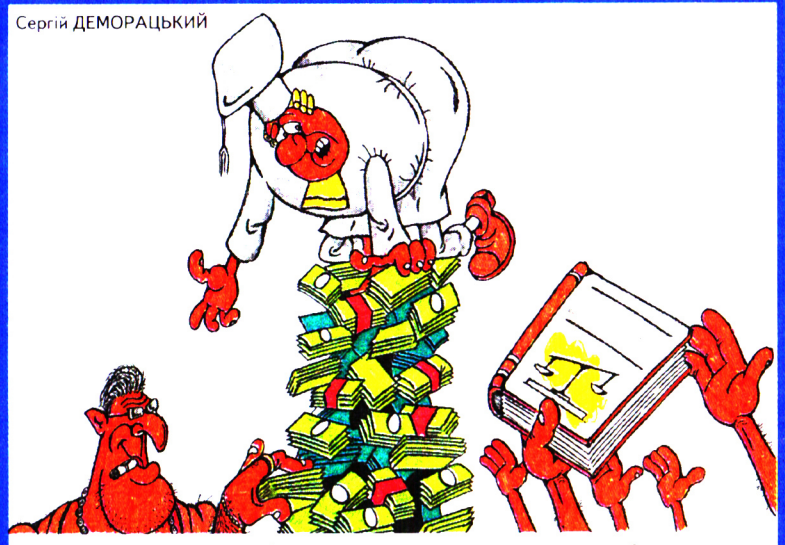

— Не всі зразу, у мене рук не вистачає!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Це мій лікар, Зіно. Я до нього на цю п'ятницю на прийом записався.

Анатолій ГАЙНО

Сергій ФЕДЬКО

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Володимир АДАМОВИЧ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Глянь, у Мусія світиться! Давай зайдем на вогник.

Микола КАПУСТА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

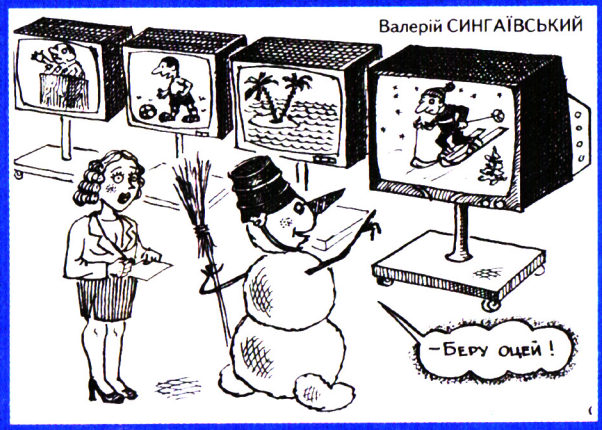

4 820012 960675 02

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!